

We zijn in India en we komen bijna weer terug naar Nederland. Het was een echte achtbaanrit. We zijn zo dankbaar dat we deze ervaring konden hebben als gezin. Voor de kinderen om meer vertrouwd te raken met hun familie hier in India en de cultuur hier te leren kennen. Wat ook deel is van hun wortels en van wie ze zijn. Ze hebben ons verbaasd tijdens de tijden van reizen (8 uur durende hobbelige autoritten) en het aanpassen. Tegelijk waren er uitdagende momenten voor ons allemaal maar uiteindelijk konden we ze zien groeien in wie ze zijn.

Een inheems dorpje in de bergen van Nagaland

Net nadat we aankwamen in Dimapur, kregen Emmalyn en Judah de waterpokken (gelukkig net na de vlucht want je mag er niet mee in het vliegtuig) wat moeilijk was in samenwerking met de warmte in Dimapur. Daarom zijn we naar het dorp gegaan om een koeler klimaat te hebben en de hulp van familie. Het geboortedorp van Toshi is zo ontzettend mooi. Wakker worden met de zon (om 4.30 omdat Judah dan klaarwakker was, zelf na pogingen om de kamer donkerder te maken), de zon onder zien gaan over de bergen, 's avonds naar de sterren kijken en gaan slapen met het zingende geluid van soort kevers. Spelen met puppy's, kuikentjes en poesjes. Helpen met het zorgen voor de varkens en de biggetjes. de kinderen werden enorm verwend met allerlei snoepgoed en steeds gedragen worden. Judah zette zelfs zijn eerste stapjes hier, we vierden zijn 1e verjaardag en Emmalyn haar 5e verjaardag. Dat was een beetje hoe het leven was in het dorp. Naast de uitdagingen die de

vele regen gaf en het deels wassen met de hand. Maar het was zo goed om hier 5 weken te kunnen zijn. We konden tijd doorbrengen met familie en vrienden en de cultuur ervaren.

De gezondheid van Toshi's moeder is een worsteling geweest vanaf het begin dat we aankwamen en het is nog steeds niet goed. We weten niet goed wat er aan de hand is. Ze heeft pijn in haar buik, last van maagzuur en heeft geen energie. Zelfs na 2x in het ziekenhuis geweest te zijn voor een echo en medicatie zien we weinig vooruitgang. De gezondheidszorg hier is niet zo goed dus het is erg zoeken hoe verder te gaan. Daarnaast is een redelijk goed ziekenhuis in de stad, 8 uur reizen vanaf het dorp. De doctors zeggen dat het niet iets ernstig is. En dat het met medicatie en een juist dieet vanuit zichzelf kan herstellen. Maar 2 maanden verder zien we weinig vooruitgang. Het is lastig vooral voor Toshi. Ook omdat hij als oudste zoon verantwoordelijk is en veel communicatie en beslissingen via hem plaatsvinden.

We hadden hele goede tijden maar zeker ook uitdagende tijden zoals ik eerder al noemde. Er was veel regen wat ons beperkte om er op uit te gaan (de trap die naast het huis loopt wordt dan glad en de wegen erg slecht)

Ook was het gaan naar een plek met basic levensomstandigheden strechting. Het voelde als het gaan op outreach maar dan dit keer met 3 kleine kinderen en hun ook moeten helpen met aanpassen en hun worstelingen. Zelf zijn we wel wat gewend qua reizen en hadden niet zo goed door hoeveel dagelijkse dingen ze moesten leren. Denk aan hurken op de wc, welke water gebruik je voor wat. Hoe te douchen met een emmer en bekertje. Hoe communiceer je met anderen

en het leren spreken van een andere taal.

In het begin sprak Cienna tegen iedereen Nederlands maar nu spreekt ze voornamelijk Engels tegen anderen. Judah is heel sociaal en flexibel geworden en Emmalyn meer open naar nieuwe mensen. Zo hebben we zien groeien in deze tijd.

Voor onszelf was het ook niet altijd makkelijk. Vooral voor Elise komende uit een meer individuele cultuur (lees; tijd alleen zonder inmenging van anderen) en het dan samenleven bij de familie in een cultuur waar ze samen leven en alles samen doen. Dat was niet altijd makkelijk.

Voor Toshi om de behoeftes van ons eigen gezin en zijn familie te voelen en daar een middenweg in te vinden was niet makkelijk. Dat was wat het een achtbaanrit maakte, emotioneel. Het van boven naar beneden te gaan en vaak zo onverwachts ging het dan ineens weer naar beneden. Daarnaast zorgden de slechte wegen ook voor genoeg achtbaan ervaringen.

Linksonder is Cienna met Ötse (naam voor Oma in Ao) Toshi z'n moeder
Rechtsonder zie je de tante van Toshi de zus van Toshi zijn moeder

Naar de zonnige en hete vlaktes van Nagaland

Dimapur is het economische middelpunt in Nagaland waar alle mensen van de verschillende Naga stammen en mensen van de grenzende staten, naartoe komen. De cafe ministry is aan de rand van het centrum.

Als gezin zijn we er regelmatig heen geweest om de werkers te leren kennen. In de tijd hier heeft Toshi met de werkers en zijn nicht gepraat hoe dingen te verbeteren. Om het beter te laten lopen en meer klanten te krijgen.

De tijd hier in Dimapur zijn we ook bezig geweest met onze bankrekening hier. Alles duurt hier langer dus ook dit kostte aardig wat dagen.

In Dimapur is de zomer bijna begonnen. De meeste dagen was het rond de 30 graden, met een gevoelstemperatuur van eind 30 graden Celcius.

Onze tijd hier als gezin was ook een tijd dat lastig was voor de kinderen. Er zijn weinig openbare zwembaden en het huis waar we verblijven is ver weg van de paar parken die er zijn. Omdat we geen eigen vervoer hebben geeft dit lange reistijden en hoge vervoerskosten. Daardoor was er weinig voor ze te doen omdat het simpelweg te heet is zowel binnen als buiten. Tegen het einde van de dag koelde het meer af maar waren er ook veel muggen. Regelmatig zaten de kinderen onder de muggenbulten en hadden ze moeite met slapen door de jeuk. Ook onze (en de kids) hoeveelheid slaap werd beïnvloedt door de hitte. De laatste paar dagen hadden we ook wat ziekte en heeft Judah zelfs een antibiotica kuur gehad omdat hij een infectie bleek te hebben.

Belangrijke data:

Zondag 18 juni - vlucht naar Delhi

Donderdagochtend vroeg 23 juni - vlucht terug naar Amsterdam

We zijn erg dankbaar dat we deze tijd in India hebben kunnen hebben. Ondanks dat vele elementen het niet makkelijk maakten. Tegelijk hebben we veel avonturen beleefd, veel waardevolle lessen en hadden veel tijd samen als gezin. Ook konden we de Ao en Naga cultuur beter leren kennen. Het zijn in andere culturen geeft je veel inzicht en bewustwording van jezelf en je eigen manier van leven. Dat is iets wat we deze reis hebben mogen ervaren.

Kan je met ons mee bidden voor:

- Wijsheid om aan het cafe te werken
- Kracht en genade om met de hitte om te gaan
- Kracht om voor dankbaarheid te kiezen
- Bescherming over onze gezondheid
- Wijsheid en genezing voor de gezondheid van Toshi zijn moeder

HELP THE CAUSE

Wij zijn Toshi en Elise Jamir, werkzaam bij YWAM Heidebeek in Heerde. Een zendingsorganisatie die zich er op richt op God te kennen en bekend te maken. Wij hebben een hart voor zending, jongeren, andere culturen en mensen in nood. We verlangen ernaar dat God gekend zal worden en mensen Hem zullen volgen. Toshi is betrokken bij de Bijbel afdeling en Elise bij de Mercy en Justice afdeling van Heidebeek.

We zijn afhankelijk van mensen die die financieel deel willen zijn van het werk wat wij doen, zodat wij door kunnen gaan met het werken in Gods Koninkrijk.

Wilt u deel uitmaken van wat wij doen?

We vertellen u graag meer tijdens een kopje koffie, stuur ons een berichtje

*Rafaël rekening: NL54 RABO 0301 400199 Rafaëlgemeenschap Elburg
o.v.v. 'project 3xR'*

*Rafaël Elburg is een ANBI waardoor uw gift fiscaal aftrekbaar is
Paypal: viselise@gmail.com*